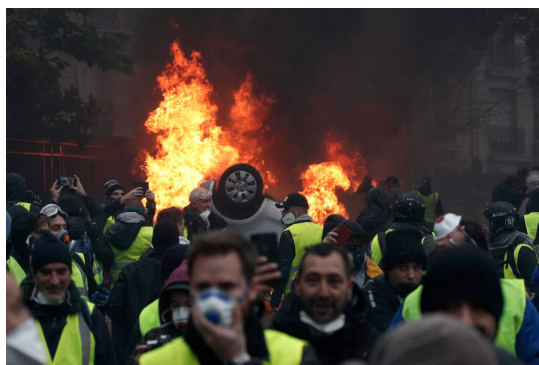

Sme na prahu nových ozbrojených revolúcií?

Matej Gavlák

11. mája 2022 ✚ *História Spoločnosť*

Keď na tomto portáli píšeme o „revolúcii“, zväčša máme na mysli revolúciu sexuálnu alebo transgender, poprípade inú podobnú sociálnu revolúciu. Avšak po francúzskych prezidentských voľbách je na mieste otázka či nestojíme – aspoň teda niektoré štáty Západu – pred revolúciou v pôvodnom slova zmysle: pred ozbrojenou nesúrodou udalosťou, kedy sa k nečakanému násiliu uchýli istá časť obyvateľstva a ktorá vedie k zmenám na vedúcich pozíciach v spoločnosti. Väčšina „klasických“ revolúcií sa pritom pretavila do väčších či menších občianskych vojen, ako sa pôvodné (či tzv. „reakčné“) sily snažia zachovať dovtedajší režim či politický systém.

Zdroj: wrongkindofgreen.org

V prvom kole francúzskych prezidentských volieb hlasovalo za štandardnú pravicu a ľavicu dohromady 6 percent obyvateľstva (v roku 2012 to bolo viac ako 50 percent!), kým za „centristu“ Macrona hlasovalo približne 30 %. Potom tu máme strany, ktoré médiá vo všeobecnosti označujú za „extrémnu“ pravicu/ľavicu – Le Penová (23 %) a Zemmour (7 %) na pravej strane politického spektra, ďalej trockista Mélenchon (22 %), či Yannick Jadot za stranu zelených (5 %). Ponechajme bokom fakt, že Le Penová a Zemmour nie sú žiadni „extrémisti“ (sú skôr otvorení prívrženci klasickej degaullovskej politiky) a že, naopak, extrémne sú Macronove pro-LGBT a pro-transgender návrhy.

Ide skôr o to, že nadpolovičná väčšina – až 55 % percent občanov – dalo hlas stranám, ktoré zásadným spôsobom odporujú kurzu krajiny, po ktorom ide Francúzsko už najmenej 30 rokov (za súčasnú politiku je potom podľa výsledkov 1. kola len asi 36 % ľudí). Za neokomunizmus trockistu Mélenchona je dokonca takmer štvrtina Francúzov! Po vyhlásení konečných výsledkov po mnohých mestách skandovali heslo: „*Nechceme ani Le Penovú, ani Macrona – chceme revolúciu!*“ Za zmienku tiež stojí pomerne vysoká neúčast.

Francúzska spoločnosť je teda rozdelená na tri veľké navzájom sa nenávidiace bloky: 35 % (+/-) tvoria tí, čo súhlasia s oficiálnym smerovaním štátu; 25 % by chcelo akúsi socialistickú revolúciu (to sú mimochodom tí najagresívnejší) a 30 % požaduje prísnejšiu imigračnú politiku a celkový reštart štátu v duchu degaullizmu. 55 % obyvateľov Francúzska, ktoré sú tvorené tzv. „degaullistami“ a socialistami dokopy, teda absolútne

nesúhlasí so smerovaním štátu. „Degaulisti“ – hlásiaci sa k židovsko-kresťanským kultúrnym koreňom – a socialisti, čo sú pre zmenu militantní ateisti po vzore *Antify*, sa však medzi sebou tiež nenávidia na život a na smrť.

Francúzsko je však len najviditeľnejším príkladom fenoménu, ktorý možno azda nazvať „fragmentáciou“ spoločnosti. Podobné je to takmer v každej demokratickej krajine, Slovensko nevynímajúc.

Fragmentácia

Zdá sa, že sociálna fragmentácia je vedľajším produktom demokracií. Spoločnosť sa už totiž nedelí len na šľachtu a poddaných, či bohatých a chudobných. Každá jedna politická strana – ba každý jeden politik – má v demokracii špecifický program a nasledovníkov, ktorí za ním idú. A tak tu máme prívržencov sociálneho štátu a prívržencov tvrdého kapitalizmu, prívržencov LGBT a transgender, prívržencov LGBT no odmietajúcich transgender, odporcov LGBT; máme tu liberálov sulíkovského typu a liberálov à la Progresívne Slovensko. Máme tu „umiernených“ konzervatívco po vzore KDĽH a potom „pronárodných“ (ako sami seba označujú) kotlebovcov a Republiku M. Uhríka. Máme tu mišmaš zvaný OĽaNO a tiež kollárovcov, kde je tvárou, okrem Borisa Kollára, aj Milan Krajniak.

Možno na Slovensku nemáme tri veľké znenávidené bloky, ale celkom isto máme niekoľko menších pevných blokov, ktoré sa navzájom, jemne povedané, nemusia (aj keď nenávisť medzi prívržencami PS a ĽSNS sa už blíži francúzskym reáliám). V každom prípade – ani Slovensko nie je imúnne voči až absurdnej a rozhodne bizarnej fragmentácii, aká za posledných 30 rokov demokracie postihla.

Lenže v posledných dvoch rokoch fragmentácia spoločnosti rapídne vzrástla. Môže za to, samozrejme, covid a ruská invázia na Ukrajinu. Dodnes si možno spomenúť na zábery protestov z Holandska, Nemecka, Británie, Rumunska či dokonca Švajčiarska. Ľuďom bol nielen obmedzovaný pohyb, ale zatvárali im aj prevádzky a ničili živobytie. Na Cypre bol potrebný SMS-súhlas štátnych orgánov na to, aby mohli ľudia opustiť svoj dom a byt. Veľmi prísne obmedzenia boli aj na Slovensku. Veď kostoly nám plne otvorili len pred čosi vyše dvoma mesiacmi! O brutálnej vakcinačnej kampani ani nehovoriac.

S vojnou na Ukrajine je to podobné. Každá strana má svoju propagandistickú mašinériu a výsledky jej práce možno vidieť všade okolo nás v rozzúrených a roztrpčených pohľadoch, v nenávisťných a vskutku cynických komentároch na internete, v hádkach ktoré možno počuť spoza dverí kancelárií.

U nás je ešte to „šťastie“, že nám rozpad spoločnosti nehrozí zo strany rasovej, či medzikultúrnej – ale iné národy také šťastie nemajú.

Na sopke

Hneď dva portály prišli s tézou, že sa západná spoločnosť – a zvlášť Francúzsko – ocitli takpovediac „na sopke“. Prvý je *Valeurs Actuelles*, ktorý uvádza: „*Prezident na sopke: sotva znovuzvolený, už na neho útočia...*, Emmanuel Macron čelí hlboko fragmentovanému Francúzsku.“

Ďalší je kanadský portál *National Post*. Ten píše: „*Ako povedal de Tocqueville počas prvých fáz priemyselnej revolúcie, môžeme „spať na sopke“.* Zdá sa, že stále začiatočná vzburá zdola proti koncentrácii bohatstva a moci hore naberá na obrátkach. (...)“

Napriek vyšším mzdám inflácia zmazala akékoľvek zárobky. Nedávna štúdia Inštitútu hospodárskej politiky skutočne ukazuje, že mzdové nerovnosti sa od pandémie zhoršili. Väčšina ľudí v súčasnosti pracuje ťažšie a rýchlejšie – a často s menšou istotou zamestnania. Epidemiológ Martin Kulldorff zhrnul dôsledky tohto všetkého: „Lockdowny ochránili notebookovú triedu mladých, nízkorizikových novinárov, vedcov, učiteľov, politikov a právnikov, pričom deti, pracujúcu triedu a vysokorizikových starších ľudí hádzali doslova pod autobus.“

Slovo, ktoré charakterizuje tri veľké bloky vo Francúzsku (ale napríklad aj demokratov a republikánov v USA) je – hnev. Zvlášť socialistov a degaullistov voči hlavnému prúdu, ale aj voči sebe navzájom. A to je problém, pretože tzv. „spravodlivý hnev“ je v dejinách častým ospravedlnením pre ozbrojenú akcie.

Ak teda fragmentácia vedie k zostreniu vzťahov, potom k zmiereniu musí viesť jej opak – hľadanie a vytváranie niečoho, čo je spoločné; v minulosti bývalo touto spoločnou hodnotou – náboženstvo. Ak v blízkej budúcnosti dôjde v niektorých západných krajinách k nečakaným revolučným výbuchom, bude to dané predovšetkým tým, že obyvatelia danej krajiny zutekali od svojho náboženstva na všetky možné strany, ktoré sa časom medzi sebou začali nenávidieť.

Portál Christianitas.sk odporúča:

Kniha Plinia Corrêu de Oliveiru **Revolúcia a Kontrarevolúcia** bola po prvýkrát publikovaná ešte v apríli 1959, a po vyše šesťdesiatich rokoch a mnohých prekladoch do svetových jazykov ju má napokon k dispozícii aj slovenský čitateľ. Uvedená práca vychádza z pevného historického a filozofického predpokladu: z nevyhnutnosti dodržiavať Kristov zákon nielen jednotlivcami, ale aj štátmi a všetkými spoločenskými vrstvami.

V roku 1960 Plinio Corrêa de Oliveira založil Sociedade Brasileira de Defesa de Tradição, Família e Propriedade (Brazílska spoločnosť pre ochranu tradície, rodiny a vlastníctva) – organizáciu, ktorá sa neskôr rozšírila do mnohých krajín celého sveta pod názvom TFP (Tradition, Family, Property – Tradícia, rodina, vlastníctvo) a inšpirovala v mnohom aj katolíckych aktivistov na Slovensku, ktorí už od roku 2016 obhajujú kresťanské hodnoty.

Publikáciu si možno objednať na adrese: **<https://www.christianashop.sk/prof-plinio-oliveira-revolucia-a-kontrarevolucia/>**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sme-na-prahu-novych-ozbrojenych-revolucii/>